

TINA SUŠNIK

Meščanska hiša

Zadimljena, udobna svetloba
obdaja izrezljane omare,
za zelenkastimi stekli
stoje kozarci.

Na lestencu se ne zgane kristal,
nihče ne odpre vrat.

Pot-vlak

Sladki vonj vdira skozi široko odprta okna
nočnega vlaka na začetku Francije,
noč je bitje, ki nas vse objema
hrepenenje brez žalosti.

* * *

Psi tečejo ob cesti
in čakajo na gospodarje,
ližejo roke in veter jim viha uhlje.
rjavkasta trava se upogiba
sivo nebo leži nizko nad obzorjem,
praznina je kocka groze pred smrtjo.
Cesta teče naprej, psi čakajo.

Jezero

Voda odseva nebo
je tišina, ki mirno čaka,
pljuski ribe, ki je skočila v drugo dimenzijo,
in rahlo brnenje žuželk.
Tišina leži nad gladino
in sega čez, na kopno.
Rastline med dvema elementoma
so tanke zelene puščice.
Voda odseva
in odsev je svetlejši od neba.
Tiho, tiho
srce življenja v zelenem,
nikoli tisto, kar je vidno
in vedno enako.

* * *

Dotaknila sem se vode
gladka kot steklo,
ogledalo odseva temna drevesa
in kaže svoje dno,
pod prsti kot spomin,
neoprijemljivo v zelenem.

Prosojnost zraka, led, svetloba,
skozi gosto steklo
gre
in ostalo stoji.

* * *

Beli maček na ulici
in črni ptič na suhi robidi,
ki zleti ob hitrem gibu –
perje v ušesih,
mehki koraki mačka na
drugi strani ograje,
dan je kot lizika spomina, nebo se razliva v kote.

* * *

Reka teče
ledeno modra, skozi,
barve so izginile, prhnile, sprhnele
v stari skrinji na robu teme podstrešja;
ribe se skrivajo pod kamni,
zima se steka v vodo.
Mlečno belo in bela kava v sivih hišah.
Črne veje se stezajo v nebo,
črn kos sedi in gleda v svoje misli,
zlato listje postilja belo smrt.